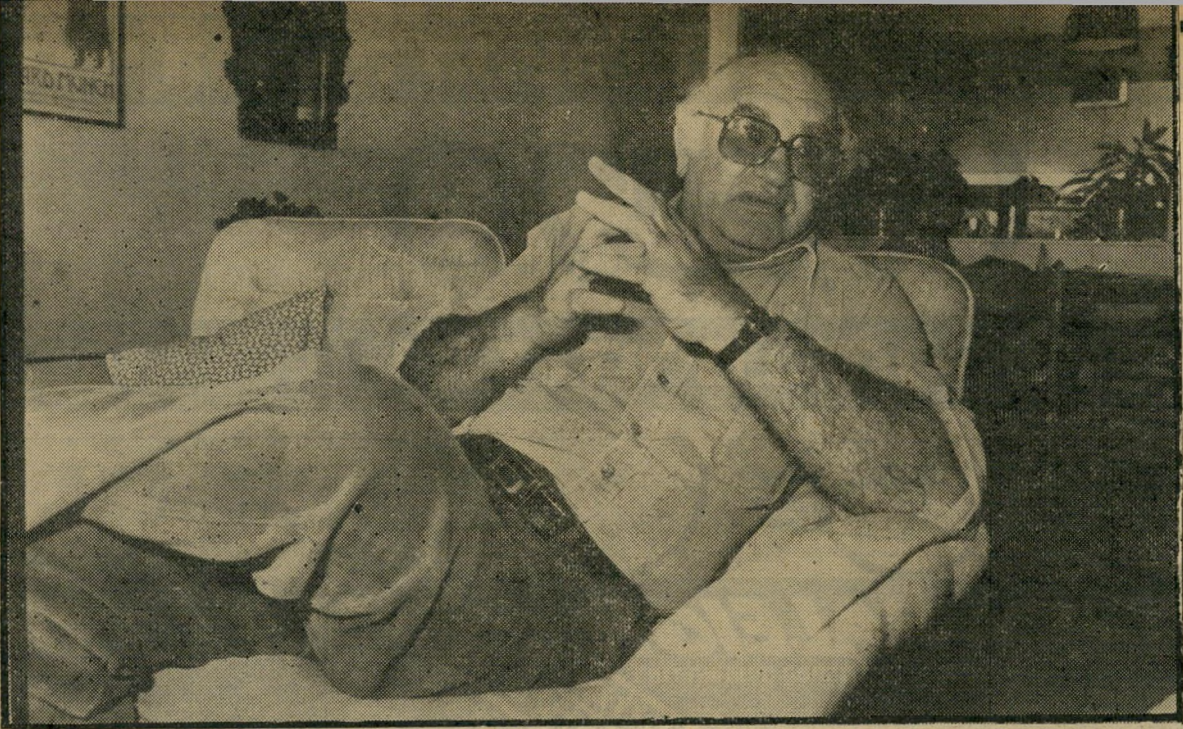

הפריטים שבו. הם הגיעו לבית עם משאיות
ענק ולא הותירו בו דבר.
מדוע לדעתך, האשימו אותו
אחרי מותו?
העובדה שהאשימו אותו אחרי מותו

טימרמן בעת הראיון

אולי אין אנו עס'בחרו. אולי אנחנו עם חולה?

יהודים בעולם וכי אנו מתכוונים להשתלט על חבל-ארץ זה ולהקים בו מדינה יהודית. הם היו משוכנעים שיש לנו שליטה על וושינגטון. הם האמינו כי הקרמלין הוא בכיסה של הציונות. הם אף פירסמו את שמות היהודים האחראים, לדעתם, על הפעלת הקרמלין. הם האמינו שמיל-חמת העולם השלישית התחילה, ושאר-גנטינה היא אלמנט חשוב מאוד במילחמה הזאת. פשוט דברים מטורפים!

● כאשר שוחררת וכאת ליש-ראל, כתבת ב"מעריב" ועמדת לי פרסם סדרה כת שישה פרקים על המצב בארגנטינה. לפתע נקי ראת למישרדי החוץ ומנכ"ל הי מישרד יעץ לך שלא לפרסם את המאמרים.

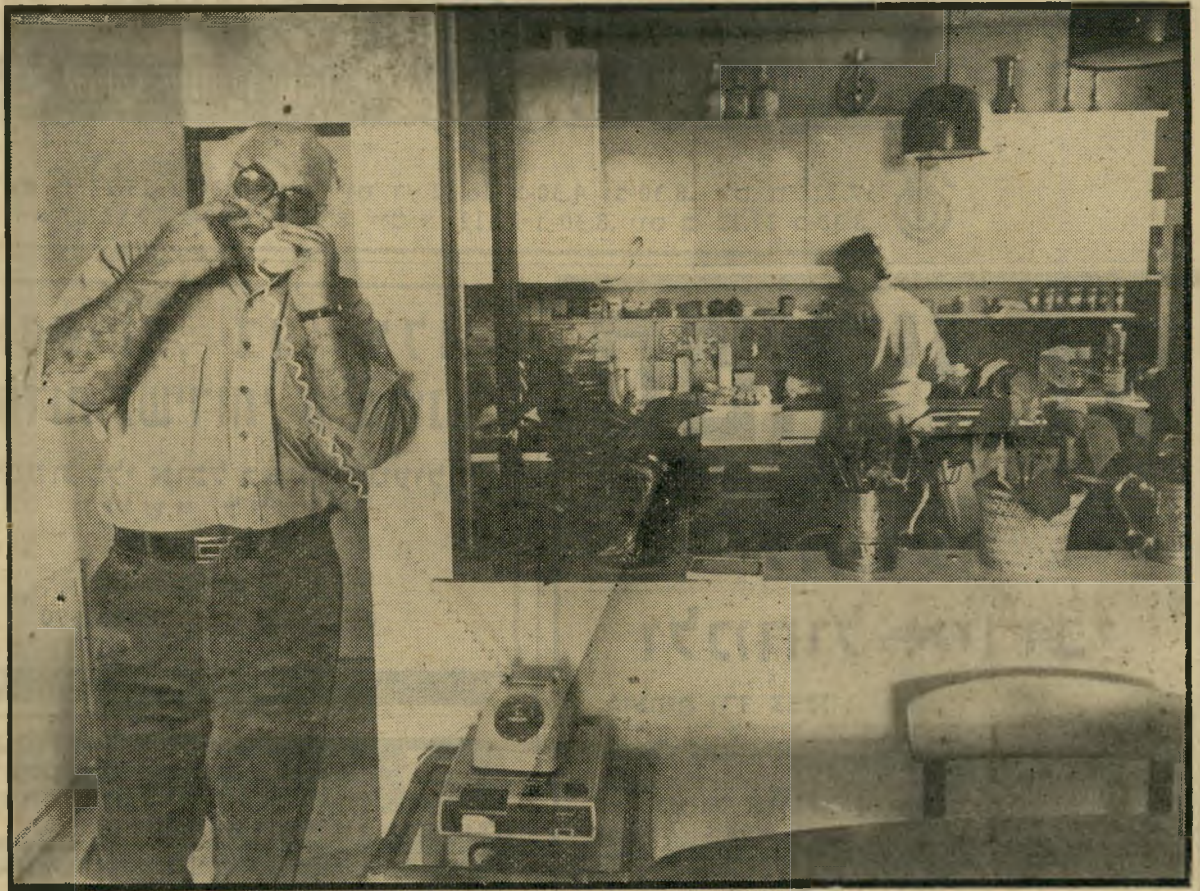
זה לא מדוייק. מנכ"ל מישרד החוץ.

את תנאי — אפילו איפשרו לי לראות את מישפחתי לחמש דקות בכל יום. כשהייתי אסור בבתי-הסוהר הסודיים, הייתי כפות מרבית הזמן ועיני היו קשורות. לא היתה לי אפשרות לשבת או לעמוד. לעיתים נאלצתי לעשות את צרכי בבגדי ועברתי עינויים במה שהם קראו

עטופה בבטון בנהר, קוברים אותם תחת קברים אחרים. הם העלימו מישפחות שלמות, בניינים שלמים נהרסו ותחתיהם נבנו פארקים. הם פחדו שמישהו יפרסם את שמות הנעלמים, כי ברגע שהשמות יפורסמו פירוש הדבר שהאנשים אמנם חיים באחד

בשטחים הכבושים, כמו בארגנטינה, נערכים מעצרים מינהליים ללא האשמות, ללא סיבות. גם בארגנטינה מתרצים זאת בסיבות ביטחוניות

מראה מה קורה בארגנטינה. הרי זה נוגד כל חוק בינלאומי, שאדם יואשם אחרי מותו, כשאין בכוחו אפשרות להגן על עצמו.
● אתה הוית יודרו הקרוב. האם באמת לא היה לו קשר עם ה"מונטפרוס"?
"מעולם לא ידעתי דבר על כך."
● הוא היה שותף שווה לך ב"לה-אופיניון"?
"לי היו 45 אחוזים ולו היו 45 אחוזים. היה לנו שותף נוסף, בשם אברשה רוטנר

טימרמן מטפחן (מאחור: אשתו כמיטבח), "לישראלים פשוט לא איכפת!"

ב"המכונה" במשך שנה וחצי הייתי ב" מעצריבית בביתי, עם שוטר צמוד ועשרה שוטרים בלובי. הם פחדו שקומנדו ישראלי יפרוץ לבית ויחלץ אותי. בסיגנון מיבצע אנטבה. מה את צוחקת? זה רציני, זה אפילו פורסם בעיתונות הנאצית בארגנטינה, עד כדי כך זה מטורף.
● ספר לי על החקירות.
חקרו אותי.
● על העינויים.
עינו אותי.
● מה הם רצו לדעת?
דברים מטורפים על הקשר של הציונות. שמעת על תוכנית אנדיניה? הם האמינו שהציונים בחרו בחבל-ארץ בדרום ארגנטינה, הנקרא אנדיניה (עלי-שם האנדים), כדי להקים בו מדינה יהודית. הם האמינו כי מדינת-ישראל אינה מספיקה לכל הרי

מבתי-הכלא הצבאיים. הם מעולם לא הודו בחטיפה, מעולם לא הודו כי היו מעורבים בהעלמת אנשים. הם התנהגו כאילו לא היו דברים מעולם. והנה, באתי אני ופירסמתי בעיתוני את שמות ה"נעלמים. כאן כאילו התמתי על גורלי. היו כאלה שחשבו כי בהרתי להתאבד. ספר לי בבקשה על החטיפה שלך.
הם באו וחספו. לקחו אותי 20 אנשים בשלוש לפנות-בוקר.
● איך?
לא יודע. הם כיסו את עיני, ורקו אותי לריצפת מכוננית ולקחו אותי למקום סודי, בשנה הראשונה למאסרי הייתי ב" חמישה בת-יסוהר. בשנה השנייה הייתי אסור במשך תקופה מסויימת בבית-סוהר צבאי באופן רישמי, וזה כמובן הקל

ברג, המתגורר כיום ברזיל, שהיו לו עשרה אחוזים. אך למרות שהיינו שותפים שווים הוא לא היה שותף פעיל.
● מתי התחילו בעיתויך שלך?
עשר השנים האחרונות היו שנים משר-געות. הייתי העורך והמוציא-לאור של העיתון בין השנים 1971-1976 — זבשש השנים האלה התחלפו שישה נשיאים ב" ארגנטינה. כל אחד מהם סגר את העיתון, כך שתמיד היו לי בעיות.
● הבעיה העיקרית התעוררה עם הדיק-טטורה הצבאית ב-1976. הם האמינו כי חטיפת מתנגדיהם והעלמת גופתם היא פשע משתלם. לכן הם המציאו שיטות משיטות שונות: הם היו חוטפים אנשים באישון-לילה, מטביעים את גופתם הרי

חברי-הכנסת, הנלחמים למען אסירי-ציון בברי"ח המועצות, אינם נלחמים למען היהודים. הם נלחמים נגד הקומוניזם

יוסף צ'חנובר, קרא לי לשיחה ומסר לי אינפורמציה. הוא לא לחץ, הוא היה מאוד ידידותי. הוא אמר לי שאם אפרסם את המאמרים יהרגו ארבעה אנשים: אחי, הרב מרשל מאייר, הרב רוברט גרייף, ורוברט קוקס — העורך של ההארלד בשפה האנגלית, היוצא-לאור בבואנוס-אייירס, שהוא ידידי הטוב ושעור לי מאוד.
צ'חנובר אמר לי שמחובתו למסור לי את האינפורמציה הזו, המצוייה בידו, אך אני חופשי לעשות מה שאני רוצה. תשובתי הבלתי-מתפשרת היתה, כי עלינו לבקש מארבעתם לעזוב את ארגנטינה. אם הם יסרבו לעזוב ויעדיפו לחיות בסכנת-מוות, הרי שזו החלטתם. לנו, מכל מקום, אסור להיכנע לאמצעי הסחיטה שמפעילה ארגנטינה.
● האמנם ניסו להתנכל לארי בעת האנשים?
רק לגרייף, שעזב את ארגנטינה והמתי-גורר כיום בברזיל — הם ניסו להרוג אותו. רוברט קוקס עזב לארצות-הברית. לא היתה לו ברירה, ניהלו נגדו מסע של הפחדות וניסו לחטוף את בני בן ה-10. אחי והרב מאייר עדיין בארגנטינה.
● מדוע לא פורסמו לבסוף מאי מריך?
היתה לי פגישה נוספת עם צ'חנובר, שבה הוא מסר לי שיש לו מידע מהורהם (המשך בעמוד 58)